

дъкъ лазуренъ цвѣтъ, бѣлитѣ озжбени въ небето чуки, залѣти отъ тоя заристъ потоцъ, сж изваяни отъ най-чистъ мраморъ. Наклоннитѣ приоблачни полени, подобно една разлена рѣка, отражавхъ въ огледалото на леда си слънцето и пламтхъ отъ заритѣ му. И колкото я гледашъ, повече феерията расте, обаянието прѣхласва очитѣ и зафащашъ да виждашъ голѣмата планина призрачна, невеществена, безплътна грамада отъ колосални върхове и шеметни стръмнини, длъжна на сѣка минута да исчезне, като привидение. Тая страшна мошь, тая стихийность, обаче не ти потиска душата съ тежината си, а я укрилява, а я кани къмъ висотитѣ, които се къпаятъ въ ефира. Витоша е символъ на тайното и голѣмото, както небето и морето. . . Когато душата ви се почувствова издребняла въ клоката на ежедневитѣ борби на живота и осиротѣла отъ крила, или отъ вѣра въ величието, въ неизблемото — погледнете Витоша! Вие ще испытате тайнственъ нравственъ издигъ отъ лицезрѣнието на мощъта и пълнотата. Само за нея българинътъ прощава князу Дондукову турянето столицата на срѣдъ тая тжжовна степъ — грѣшка, която стратегътъ намира прѣвъсходна, а естетикътъ непоправима.

Дружина млади шопкини се задаватъ изъ полето. Тѣ идатъ за столицата. Кога приближаватъ, виждамъ, че носятъ двѣ добри нѣща съ себе си: смѣхъ и кокичета — за проданъ. Азъ си купихъ кокичета, но смѣхътъ отнасятъ съ тѣхъ си; но такъвъ еквивъ, здравъ, жизнерадостенъ смѣхъ, што да докара въ отчаяне единъ социалистъ. И съ какво право тие селенки се смѣятъ? И менъ стана мъчно — не за тѣхъ, но за мене. Азъ смѣхъ *радостенъ* отъ години не съмъ ималъ — и при сичко това, не сжмъ станалъ ни по-щастливъ, ни по-добъръ човѣкъ... Азъ го нечувамъ и около себе си, въ София. Не считамъ за